USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) A. Ž., b) B. Ž., c) M. N., d) J. Ž., e) K. P., f) M. L.,** všichni zast. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2009, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2017, č. j. 38 Ad 1/2010 – 149,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Jádro sporu

[1] Pro posouzení kasační stížnosti je rozhodující právní otázka, zda je rozhodnutí krajského soudu o prominutí zmeškání lhůty rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

II. Předcházející řízení

[2] Usnesením označeným v záhlaví (dále jen „napadené usnesení") Krajský soud v Ostravě zamítl žádost žalobců o prominutí zmeškání lhůty. Nejprve však krajský soud usnesením ze dne 20. 3. 2017, č. j. 38 Ad 1/2010 – 135 (dále jen „první usnesení"), odmítl pro opožděnost žalobu, podanou žalobci proti rozhodnutí žalované specifikovanému výše. Žalobci žádost o prominutí lhůty k podání žaloby podali až po vydání prvního usnesení. Nejvyššímu správnímu soudu (dále též „NSS") je z úřední činnosti známo, že proti prvnímu usnesení podali žalobci kasační stížnost, o níž se vede řízení pod sp. zn. 3 As 103/2017 a o níž dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl.

[3] Jak je patrné z datace rozhodnutí žalované (dnem 12. 11. 2009), o jeho zákonnosti se vedou spory před soudy již více než osm let a o věci rozhodovaly jak soudy správní (viz zejména rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29), tak i Ústavní soud, jenž svým nálezem ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 84/14, uvedený rozsudek NSS zrušil. Právě nález Ústavního soudu a následující rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 Ads 115/2012 – 83, předcházely vydání prvního usnesení krajského soudu. V posledně uvedeném rozsudku NSS mimo jiné uložil krajskému soudu, aby se zabýval včasností žaloby z hlediska § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na otázku včasnosti však NSS výslovně upozornil již ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29.

[4] Krajský soud postupoval v souladu s právním názorem NSS, zkoumal včasnost žaloby a nakonec prvním usnesením žalobu odmítl jako opožděnou. Uvedl, že žalobce byl v rozhodnutí žalovaného poučen o třicetidenní lhůtě k podání opravného prostředku u soudu, rozhodnutí bylo právnímu zástupci doručeno dne 30. 11. 2009 a poslední den lhůty připadl na 30. 12. 2009 (středa). Žaloba však byla předána k poštovní přepravě dne 7. 1. 2010, tedy po zákonné lhůtě podle § 129 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k uvedenému soud žalobu odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] První usnesení a předcházející řízení před krajským soudem není samozřejmě předmětem přezkumu v tomto řízení; uvedená stručná rekapitulace je však nezbytná pro porozumění všem souvislostem projednávané věci.

[6] Poté, kdy bylo žalobcům doručeno první usnesení (dne 22. 3. 2017, tentýž den nabylo první usnesení právní moci), obrátili se na krajský soud s žádostí ze dne 5. 4. 2017 (dále jen „žádost“) a požádali o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby podle § 129 odst. 1 s. ř. s. Odůvodnili to tím, že neměli dosud důvod se domnívat, že lhůta marně uplynula, protože v předcházejícím řízení (jak je popsáno v odstavci [3] výše) soud o žalobě rozhodl věcně. Přípustnost žádosti opřeli o § 40 odst. 5 s. ř. s., podle něhož lze prominout z omluvitelných důvodů zmeškání všech lhůt s výjimkou těch, kde to zákon výslovně zakazuje. Rozsah lhůt, které nelze prominout podle § 72 odst. 1 s. ř. s., je výslovně popsán v tomto ustanovení tak, že se buď jedná o lhůtu dvou měsíců, nebo o lhůtu stanovenou ve zvláštním zákoně. Žaloba měla být podána ve lhůtě uvedené v § 129 odst. 1 s. ř. s., kde není uveden zákaz prominutí zmeškání lhůty, nejedná se ani o lhůtu podle „zvláštního zákona“, a proto ji lze prominout postupem podle § 40 odst. 5 s. ř. s.

[7] Žalobci v žádosti také uvedli, že si soud může položit „*legitimní otázku, k čemu takové prominutí lhůty bude, pokud žaloba byla již odmítnuta*.“ Poukázali na kasační stížnost, kterou podali proti prvnímu usnesení (a o níž se vede řízení před zdejším soudem pod sp. zn. 3 As 103/2017 – pozn. soudu). Na položenou řečnickou otázku si odpověděli tak, že „*případné následné odpadnutí důvodu odmítnutí* (tj. kdyby soud prominul zmeškanou lhůtu, a vyhověl tak žádosti žalobců – pozn. soudu) *je možné následně uplatnit v řízení o kasační stížnosti, přičemž pokud bude usnesení v právní moci* (míněno usnesení krajského soudu, jímž by prominul zmeškanou lhůtu – pozn. soudu), *bude jím kasační soud vázán (proti usnesení, kterým se promíjí zmeškání lhůty nelze podle názoru žalobců podat kasační stížnost, protože se jedná o řízení* (míněno „rozhodnutí“ – pozn. soudu), *kterým se upravuje řízení*).“

pokračování
[8] Napadeným usnesením krajský soud žádost žalobců o prominutí zmeškání lhůty zamítl. Nejprve uvedl, že prominutí zmeškání lhůty přichází v úvahu jen tam, kde dosud běží řízení, v němž měl být úkon proveden. Pokud soud již pravomocně o žalobě rozhodl (míněno prvním usnesením – pozn. soudu), nepřichází v úvahu prominutí zmeškání lhůty, neboť takové rozhodnutí by již bylo ve vztahu k rozhodnutí o žalobě irelevantní.

[9] Krajský soud se pak vyjádřil i k argumentaci žalobců ohledně možnosti prominout lhůtu k podání žaloby. Podle něho je znění § 72 s. ř. s. nutno vyložit teleologickou metodou. Lhůta, kterou soudní řád správní účastníkům stanoví k podání žaloby, je bezesporu lhůtou propadnou, nikoliv lhůtou pořádkovou, kterou určuje soud. Jestliže lhůtu k podání žaloby obecně nelze prominout, pak není důvod, aby lhůtu k podání žaloby ve věcech podléhajících § 129 odst. 1 s. ř. s. bylo možno prominout a považovat ji za lhůtu pořádkovou. Soud zopakoval, co již uvedl v prvním usnesení, tedy že třicetidenní lhůta k podání žaloby je vyžadována jen v případě, že účastník byl správním orgánem o této lhůtě řádně poučen, což je i případ žalobců.

[10] V napadeném usnesení soud poučil žalobce, že proti jeho rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

III. Kasační stížnost

[11] Proti napadenému usnesení podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

[12] Stěžovatelé konkrétně vytýkají krajskému soudu (a) zmatečnost řízení, protože soud byl nesprávně obsazen; a (b) nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právních otázek.

[13] Co se týče první kasační námitky [pod písmenem (a) výše], stěžovatelé tvrdí, že o žádosti podle § 40 odst. 5 s. ř. s. musí rozhodnout subjekt, který je k tomu zákonem povolán – tedy předseda senátu. Pokud soud rozhodne v senátu, rozhodl ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v nesprávném obsazení a tato vada je neodstranitelná. Stěžovatelé tak byli odňati svému zákonnému soudci a o jejich žádosti rozhodl nezákonný senát. Skutečnost, že zákonný soudce byl (a je) členem nezákonného senátu, na nesprávném obsazení soudu nic nemění.

[14] Co se týče druhé kasační námitky [pod písmenem (b) v odstavci [12] výše], stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že po skončení řízení před soudem není možné rozhodnout o žádosti, která se týká lhůty, jejíž zmeškání bylo důvodem skončení řízení. Tento závěr nemá oporu v zákoně. Zákon nelze vykládat tak, aby nebylo možné se domáhat nějakého práva, možnosti či posouzení skutečnosti, pokud nastaly již důsledky, kterým má být možné předejít. Procesní nástroje mají zpravidla nějaký účel a smysl. Pokud nastane to, čemu měl nástroj předejít, tak není možné dobrodiní nějakého nástroje popřít.

[15] Stěžovatelé také polemizují se závěrem krajského soudu, že lhůtu nelze prominout. Podle stěžovatelů je tento závěr „*výslovně contra legem*“. Ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. říká, že lze prominout všechny lhůty, „nestanoví-li zákon jinak“. Nelze tedy s určitým

odkazem na funkční podobnost, jež je ve skutečnosti sporná, aplikovat zákaz prominutí analogicky. Kromě uvedeného není možné podle stěžovatelů odepírat práva (nebo jiné možnosti) *per analogiam*. K odepření právní výhody je možné pouze výslovné ustanovení zákona.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se zabýval povahou napadeného usnesení. Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. „[k]*asační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení*."

[20] K citovanému ustanovení existuje bohatá judikatura NSS, která ovšem dosud neřešila otázku, která je podstatná v projednávané věci – tedy zda usnesení o prominutí zmeškání lhůty je, či není „*rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení*."

[21] Ve své judikatuře NSS například dospěl k závěru, že zejména usnesení soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce, stejně jako usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, nejsou rozhodnutími, jimiž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost proti těmto rozhodnutím připustil (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 – 46, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 – 43).

[22] NSS naopak judikoval, že kasační stížnost není přípustná z důvodu podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. proti: (a) usnesení, jímž se zamítá návrh na opravu chyb v psaní a počtech či jiných zjevných nesprávností (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2012, č. j. 2 As 13/2012 – 14), (b) výzvě k opravě, resp. k odstranění vad podání, vydané podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 1 As 13/2012 – 12), (c) usnesení, kterým byl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 – 47), či (d) rozhodnutí o spojení věcí ke společnému projednání (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 – 46).

[23] Z žádosti stěžovatelů je patrné, že stěžovatelé sami původně (tj. před vydáním napadeného usnesení) zastávali stanovisko, že usnesení o prominutí zmeškání lhůty je usnesením, jímž se upravuje vedení řízení, a kasační stížnost proti němu *není* přípustná. Tento názor stěžovatelé vyslovili zřejmě na základě předpokladu, že krajský soud jejich žádosti vyhoví (viz odst. 17 žádosti). Bylo by jistě vnitřně rozporné, pokud by později stěžovatelé zaujali názor opačný jen proto, že krajský soud jejich žádosti o prominutí zmeškání lhůty v napadeném usnesení nevyhověl. Samotný fakt, že stěžovatelé kasační stížnost podali a k otázce její přípustnosti se v ní nevyjadřují, může nasvědčovat tomu, že

jejich postoj byl účelový a závisel na (pro ně příznivém) výsledku řízení před krajským soudem. V každém případě je zřejmé, že si stěžovatelé již v době podání žádosti byli vědomi obsahu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a nepřípustnosti kasační stížnosti proti napadenému usnesení.

[24] Podle § 40 odst. 5 s. ř. s. se možnost prominutí lhůt týká jen těch lhůt, u nichž to zákon nevylučuje [naopak ale nelze prominout lhůtu k podání žaloby (§ 72 odst. 4, § 80 odst. 2 a § 84 odst. 2 s. ř. s.) nebo k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.)]. Prominout je také možné lhůty soudcovské. Ve všech těchto případech však rozhodování soudu bude mít jen „provizorní" či procesní charakter. Buď zmeškání lhůty promine, a pak žalobce nemůže dojít žádné újmy, anebo ji nepromine, a pak to může, ale nemusí představovat vadu řízení. Existenci této vady a její vliv na zákonnost konečného rozhodnutí může NSS přezkoumat v případném rozhodování o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci samé. Institut prominutí zmeškání lhůty je svou povahou určen k promíjení zmeškání především těch lhůt, které jsou pojmově méně významné. Jejich prominutí není vyloučeno ustanovením zákona a jejich nedodržení nemá pro účastníky řízení fatální důsledky, např. ve smyslu odepření přístupu k soudu [typicky se může jednat např. o lhůtu k vyjádření k žalobě (§ 74 odst. 1 s. ř. s.) či o lhůtu k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (§ 73 odst. 2 s. ř. s.)].

[25] Ačkoli NSS zatím nejudikoval na téma nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o prominutí zmeškání lhůty, řešil již otázku podobnou (týkající se zamítavého rozhodnutí o žádosti o prominutí lhůty, která se ovšem vyskytla nikoli v soudním řízení správním, ale ve správním řízení na základě žádosti účastníka podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49, dospěl NSS k závěru, že (správní) rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu je vyloučeno ze soudního přezkumu coby rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. V této souvislosti uvedl: „*...byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu.* ***Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jedině mají v posuzované věci právní relevanci***" (zvýraznění bylo přidáno).

[26] Citovaný názor lze přiměřeně vztáhnout i na otázku zde posuzovanou, tedy zda procesní rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty může být předmětem přezkumu NSS na základě kasační stížnosti. Odpověď na tuto otázku je negativní z důvodů uvedených výše.

[27] Shodný názor zastávají i autoři komentáře k § 40 odst. 5 s. ř. s. (viz Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014): „*O prominutí zmeškání lhůty se rozhoduje usnesením (§ 53 odst. 2 SŘS),* ***proti kterému není přípustný žádný opravný prostředek*** *[§ 104 odst. 3 písm. b) a § 114 SŘS].*“

[28] Krajskému soudu je nutno vytknout, že stěžovatele nesprávně poučil o možnosti podat proti napadenému usnesení kasační stížnost. Nesprávné poučení však nemůže založit právo stěžovatelů na kasační přezkum napadeného usnesení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36).

[29] Je nasnadě, že řízení o věci samé (tedy o žalobě stěžovatelů proti napadenému rozhodnutí žalované) bylo pravomocně skončeno vydáním prvního usnesení. Je také nasnadě, že stěžovatelé byli po celou dobu zastoupeni advokátem, a že si tedy museli být vědomi toho, že předmětem přezkumu před krajským soudem bude právě včasnost, resp. eventuální opožděnost žaloby, protože v tomto směru NSS výslovně instruoval krajský soud (rozsudek ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 Ads 115/2012 – 83) takto: „*Podle § 129 odst. 1 s. ř. s. ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, má podání žaloby odkladný účinek. V projednávané věci bylo správní rozhodnutí žalované doručeno zástupci původního žalobce dne 30. 11. 2009, žaloba však byla podána až dne 6. 1. 2010. Bylo by proto nutné zabývat se i otázkou včasnosti podané žaloby z hlediska ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Teprve v případě kladného zodpovězení obou otázek by bylo možné zabývat se znovu i námitkami uplatněnými v žalobě.*“ Jak je uvedeno v odstavci [3], na otázku včasnosti (resp. možné opožděnosti) žaloby upozornil NSS také již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29.

[30] Pokud tedy stěžovatelé měli za to, že mohou o prominutí lhůty k podání žaloby žádat, nic jim nebránilo v tom, aby o prominutí lhůty požádali ještě před vydáním prvního usnesení. Kdyby tak učinili, mohli by eventuální absenci prominutí zmeškání lhůty vytýkat krajskému soudu v kasační stížnosti proti prvnímu usnesení. Je zřejmé, že stěžovatelé si uvědomili, že mohou požádat o prominutí lhůty až po doručení prvního usnesení, tedy v době, kdy řízení o věci samé již bylo pravomocně skončeno. Na tom však nenesou žádný podíl soudy. Stěžovatelé měli a mohli vědět, že otázka včasnosti a zmeškání lhůty k podání žaloby bude předmětem úvah soudu, neboť o této otázce výslovně hovoří již rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2013, č. j. 3 Ads 115/2012 – 29.

[31] Nejvyšší správní soud také považuje za vhodné korigovat tvrzení stěžovatelů v jejich žádosti, že pokud by krajský soud zmeškání lhůty k podání žaloby prominul, „*bude jím kasační soud vázán*“ v řízení o kasační stížnosti proti prvnímu usnesení. Ani soud krajský, ani NSS totiž naopak *není* vázán usnesením, jímž se toliko upravuje vedení řízení (§ 55 odst. 2, věta druhá, s. ř. s.). Toto pravidlo je pochopitelné: usnesení ryze procesní povahy představují pružný, a tedy i ze své povahy proměnlivý, nástroj, jak v rámci řízení dospět co nejhospodárněji a v souladu s příslušnými ústavními a dalšími procesními

principy ke konečnému rozhodnutí. Slovy komentáře k § 55 odst. 2 s. ř. s.: „*usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, je usnesení o procesních otázkách, jejichž pružné řešení vyžaduje zájem na hospodárném a rychlém rozhodnutí ve věci. Těmito usneseními soud není vázán, aby je mohl kdykoliv změnit nebo o stejné otázce rozhodnout jinak*“ (viz Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014).

[32] Z výše podaného výkladu je patrné, že nejen z textu, ale i z účelu citovaných ustanovení [§ 104 odst. 3 písm. b) a § 55 odst. 2 s. ř. s.] plyne, že mezi ryze procesní rozhodnutí patří i rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty. Pokud je takové rozhodnutí vadné, dotčený účastník řízení to pochopitelně může namítat jako vadu řízení v kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci samé.

[33] Pokud bychom připustili možnost brojit samostatně proti procesnímu rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty, zbytečně by to oddalovalo konečné rozhodnutí ve věci, nepřidalo by to žádná podstatná procesní práva účastníkům a bylo by to též i v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

[34] Vzhledem k nepřípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími kasačními námitkami stěžovatelů.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu